

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2800/2023
06.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, Казнено поправни завод у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3997/20 од 16.11.2022. године, у седници одржаној 06.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3997/20 од 16.11.2022. године у ставу другом, четвртном и петом изреке тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 583/19 од 17.09.2019. године у ставу четвртном и у делу става петог изреке за износ од 9.980,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног и ревизијског поступка у укупном износу од 212.771,24 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 583/19 од 17.09.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2011. годину исплати тужиоцу износ законске затезне камате обрачунате на главницу од 50.944,56 динара, почев од 09.11.2013. године до 30.12.2013. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде за прековремени рад за период од септембра 2011. године закључно са децембром 2011. године, износе појединачно опредељене са законском затезном каматом од доспелости

па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном РФ ПИО, за септембар, октобар, новембар и децембар 2011. године у износима наведеним у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на име дуга, накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада тужиоцу исплати за период од фебрура 2013. године закључно са децембром 2014. године износе појединачно одређене са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 184.100,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3997/20 од 16.11.2020. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 583/19 од 17.09.2019. године у ставу првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртм изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име дуга накнаде трошкова превоза за долазак на рада и одлазак са рада за период од фебрура 2013. године закључно са децембром 2014. године, исплати износе појединачно одређене са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом трећим изреке, потврђено је решење о парничним трошковима садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде за износ од 174.120,00 динара, са законском затезном каматом од наступања услова за извршење па до исплате, а жалба тужене у том делу одбијена је као неоснована. Ставом четвртим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде у преосталом делу и одбијен као неоснован захтев тужиоца у делу да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде парничних трошкова исплати преко износа од 174.120,00 динара до износа 184.100,00 динара за износ од 9.980,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 39.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у ставу другом, четвртм и петом изреке, због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), па је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем тужене број ... од 19.12.2011. године засновао радни однос на неодређено време у Министарству правде, Управи за извршење кривичних санкција, Казнено-поправном заводу у Београду, на радном месту на пословима обезбеђења Завода у Служби за обезбеђење Казнено-поправног завода у Београду, почев од 20.12.2011. године. Дана 20.05.2011. године упућен је у КПЗ у Нишу, а решењем тужене ... од 18.07.2012. године, тужиоцу је престало привремено упућивање закључно са 31.07.2012. године. Тужилац живи у ... и у периоду од фебруара 2013. године до децембра 2014. године до радног места у Београду је путовао, рад код туженог организован је по сменама 12-24-48, а од

фебруара 2012. године до децембра 2014. године нису му исплаћени трошкови превоза. У спорном периоду је користио аутобуски превоз, накнада за превоз је укупно износила 883.562,85 динара, што је утврђено из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке.

Према становишту првостепеног суда, постоји обавеза тужене да тужиоцу исплати у целини трошкове које је тужилац као нужне имао, за долазак на рад и одлазак са рада, без обзира што није подносио захтев за накнаду трошкова, на основу одредбе члана 37. став 1. и став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника, из члана 2. став 1. тачка 1. и члана 13. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, да наведени прописи не предвиђају обавезу запосленог да за остваривање права запосленог на трошкове превоза, који му припадају по основу рада мора да поднесе посебан захтев, као и доказ да је исте заиста имао.

Другостепени суд је сматрао да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, па је преиначио одлуку првостепеног суда, са образложењем да се у конкретном случају тужилац није писаним путем обраћао надлежном функционеру захтевом за исплату предметних трошкова и због „ћутања администрације“ покренуо управни спор, па у ситуацији када му није признато право на њихову накнаду не може са успехом тражити исплату по том основу, да предметно право спада у друга примања за чије остваривање је нужно поштовати поступак прописан правилима 140-143. Закона о државним службеницима, да је тужилац то пропустио да учини, да постојање правноснажног решења руководиоца органа о признању права полицијског службеника и накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада односно пресуде Управног суда, материјална претпоставка која мора бити испуњена да би у парници полицијски службеник остварио право на исплату новчаног потраживања по том основу, да супротно закључку првостепеног суда не постоји одговорност тужене за штету коју тужилац трпи, па је због погрешне примене материјалног права преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о накнади трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада.

По оцени Врховног суда, основано се ревизијом тужиоца указује да је побијана пресуда донета погрешном применом материјалног права.

Одредбом члана 13. Закона о државним службеницима (Службени гласник РС”, бр. 79/05...99/10), прописано је да државни службеник има право на плату, накнаду и друга примања према закону којим се уређују плате у државним органима. Према члану 37. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника (“Службени гласник РС” бр. 62/06...99/10), државни службеник, између осталог, има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, док је ставом 2. истог члана прописано да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују Уредбом Владе. Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника (“Службени гласник РС” бр. 98/07) предвиђено је да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, (члан 2. став 1. тачка 1.), а у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају (члан 3.).

Према становишту Врховног суда, погрешан је закључак другостепеног суда да тужилац нема право на накнаду трошкова превоза зато што је морао да подноси

писмени захтев за накнаду, јер о правима и дужностима државних службеника одлучује руководилац решењем у смислу одредаба Закона о државним службеницима. Супротно овом схватању, Врховни суд сматра да право на исплату трошкова превоза није условљено ни подношењем захтева, нити доказивањем да је запослени стварно сносио ове трошкове. Ово право запослених засновано је на цитираној одредби члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника

Наведеним законским прописима тужиоцу је, као државном службенику запосленом код тужене, признато право на накнаду трошкова за долазак на рад и на одлазак са рада, чији је смисао да се обезбеди присуство запосленог на раду, при чему наведено право није условљено ни подношењем захтева, нити доказивањем да је запослени стварно подносио трошкове. Тужена је у обавези да тужиоцу у целини плати трошкове које је имао за долазак на рад из ... где има пребивалиште до Београда где је место рада и одлазак са рада. Закон о платама државних службеника и намештеника и Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника не прописује обавезу запосленог да за остваривање свог законског права на накнаду трошкова превоза мора да подноси руководиоцу посебан захтев. Право запосленог на трошкове превоза засновано је непосредно на закону и подзаконском акту, а да ли ће руководиоци органа да о том праву одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно, није од утицаја на обавезу накнаде трошкова превоза. Имајући у виду да је тужена својим незаконитим радом (неисплаћивањем трошкова превоза у одређеном периоду) тужиоцу проузроковала штету, у обавези је да ову штету накнади на основу члана 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Висина накнаде трошкова превоза за тужиоца за долазак на рад и одлазак са рада на наведеној релацији у спорном периоду утврђена је вештачењем, на основу висине месечне претплатне карте на релацији ...-Београд.

Из наведених разлога на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Преиначено је и решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке другостепене одлуке, па је применом одредаба чланова 153, 154. и 165. став 2. ЗПП обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкова другостепеног поступка за приступ пуномоћника тужиоца на два одржана рочишта по 10.500,00 динара (укупно 21.000,00 динара), а тужиоцу припадају и трошкови ревизијског поступка и то: за састав ревизије 18.000,00 динара, судске таксе на ревизију 76.271,24 динара и на одлуку о ревизији 97.500,00 динара, па трошкови другостепеног и ревизијског поступка укупно износе 212.771,24 динара, према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама.

Тужиоцу није признато право на накнаду трошкова пред другостепеним судом за састав поднеска од 01.11.2022. године, имајући у виду да се не ради о трошковима који су били нужни ради вођења парнице.

Туженој не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић